

CD-198 STEREO

Romantic Finnish Piano Music

Toivo Kuula

Oskar Merikanto

Eero Heinonen, piano

A BIS original dynamics recording

KUULA, Toivo (1883-1918)**Kolme Satukuvaa, Op.19 (1912) (Fazer) 15'06**

(Three Fairy-Tale Pictures / Drei Märchenbilder / Trois images de contes)

- [1] **I. Andante semplice** 5'14
- [2] **II. Presto — Andante tranquillo** 4'58
- [3] **III. Tranquillamente** 4'45

Kolme kappaletta, Op.3b (Fazer) 10'29

(Three Pieces / Drei Stücke / Trois morceaux)

- [4] **I. Elegia** (Elegy / Elegie / Elégie) 3'42
- [5] **II. Häämarssi** (Wedding March / Brautmarsch / Marche de la mariée) 4'21
- [6] **III. Pikku Gavotti** (Little Gavotte / Kleine Gavotte / Petite gavotte) 2'18

MERIKANTO, Oskar (1868-1924)**Lasten maailmasta, Op.31 (Westerlund) 20'34**

(From the World of Children / Aus der Kinderwelt / Du monde des enfants)

- [7] **I. Rukous** (Prayer / Gebet / Prière) 1'07
- [8] **II. Nuku Nukkisein — Tuutu-laulu** 1'15
(Sleep, my little Doll — Berceuse / Schlaf, schlaf, mein Püppchen —
Wiegenlied / Dors, dors, ma poupée — Berceuse)
- [9] **III. Menuetto lastenkammarissa** 1'11
(Minuet in the Nursery / Menuett im Kinderzimmer /
Menuet dans la chambre d'enfant)

10	IV. Juna kiittää ohitse
(The Train Flies By / Der Zug eilt vorbei / Le train passe à toute vitesse)	1'09
11	V. Poikien sotamarssi
(The Boys' War March / Der Kriegsmarsch der Buben /
Marche guerrière des petits garçons)	1'47
12	VI. Mustin hautajaiset
(Musti's Funeral / Mustis Begräbnis / L'enterrement de Musti)	3'42
13	VII. Kylän pelimanni
(The Village Musician / Der Spielmann im Dorf / Le musicien du village)	1'08
14	VIII. Wenelaulu (Barcarole)	3'02
15	IX. Mummo kertoo
(Grandma's Story / Oma erzählt / Grand-mère raconte)	4'00
16	X. Leikin pyörteessä
(In the Turmoil of the Game / Im Wirbel des Spiels /
Dans le tourbillon du jeu)	1'35

Eero Heinonen, piano

Toivo Kuula's compositions consciously strive towards French impressionism, although the most characteristic feature of his musical idiom is the brooding pathos of his melody. Its roots are to be found in his native Southern Ostrobothnia that he loved so deeply: in its beautiful countryside, in the character of its inhabitants and in the local folk-songs which he collected so assiduously like many other musicians of his generation. Impressionism sometimes appeared in his translucent orchestration, but as a composer of piano music Kuula was above all a late romantic. His piano works are few (only nine short pieces besides those on this record) and (with the exception of the *Wedding March* and the *Sheep Polska*) they have not become as well-known as his many songs.

Toivo Kuula's *Three Fairy-Tale Pictures* were sketched out in Berlin, where the composer spent a few months in his thirtieth year to acquire an idea of European contemporary musical life and to be able to concentrate on composing.

Kuula's fantasy was constantly engrossed with fairy tales; he read them, invented them and often told them especially to his fiancée, the singer Alma Silventoinen. The stories were above all the result of his close association with Finnish nature, which he saw with the eye of a mystic; elves, goblins and sprites were for the composer a living reality.

The *Fairy-Tale Pictures* are based on three stories, of which the first appears in Aleksis Kivi's *Seven Brothers* and the other two are the inventions of Kuula. The first picture is inspired by the story of the young hare sent out into the wide world with his mother's advice and warning. 'And so he left his home and the evening shed a mournful light.'

The theme of the second story is the trolls who live in the caves on Simsiö mountain. The thunder rolls and the trolls run through the forests in the moonlight. In the calm after the storm begins the wonderful midsummer night when 'Simsiö stands and keeps watch all alone' and the trolls go around lighting Jack-o'-lanterns. This work, reminiscent of impressionism with its whole-tone scales, is one of the rare virtuoso pieces in Finnish piano music of the romantic period.

The third *Fairy-Tale Picture* was originally called 'Ballad'. In this piece the lonely star-flower sings on a barren island of its longing for another island where the lily blooms. In the autumn the wind carries a seed from the star-flower and blows it with angry gusts to the island where, with the advent of spring, it awakes to find itself by the side of the lily. In the musical version the happy ending of the story turns to tragedy. The key is A flat minor with seven flats. Kuula writes in a letter to Alma Silventoinen: 'the star-flowers are my favourite flowers because they have seven veils and seven petals and seven stamens and I should like to send you seven of them...'

The *Elegy* was written at the same time as the great *A major Piano Trio* (BIS-CD-56) and was originally intended as music for a melodrama. Its melancholy mood is particularly emphasized by the ostinato C in the bass. The triumphant *Wedding March* was composed for the sister of Kuula's wife-to-be on the occasion of her marriage in St. Petersburg. It is now one of the most frequently heard wedding marches in Finland, along with those of Mendelssohn and Wagner. In the delicate *Little Gavotte* the 23-year-old Kuula has combined melancholy with classical form.

Oskar Merikanto was a highly versatile figure in the world of music: besides his activities as composer, he was also a pianist (achieving a legendary reputation for his accompaniment of singers), organist, teacher, choir leader, opera conductor and newspaper critic. Apart from three operas his output is almost entirely confined to lyric miniatures, which in Finland have achieved remarkable popularity. His vocal romances are regarded as folk-songs and as a genuinely national composer he has had an enormous social significance; before the era of light music and mechanical sound reproduction, Merikanto's output provided a popular and easily digestible repertoire for home music-making and served as an intermediary between folk-music and concert music.

Merikanto loved children, and we are told how often, while staying in private homes on his concert tours, he would improvise to the great delight of children. *From the World of Children* is the Finnish 'Children's Corner', music about children and for children. The pieces are technically simple and musically

uncomplicated and eminently suitable for children to play, but their rich melodic invention, pertinent characterisation and genuine feeling raise them above the standard child repertoire. They present a colourful world: the suite contains a devout chorale (*Prayer*), a Rococo pastiche (*Minuet in the Nursery*), characteristic scenes (*The Train Flies By* and *The Boys' War March*), Venetian 'bel canto' (*Barcarole*), a tender lullaby (*Sleep, My Little Doll*), an exciting ballad (*Grandma's Story*), a capricious Scherzo (*In the Turmoil of the Game*), a funeral march (*Musti's Funeral*: Musti was Merikanto's dog) and some Finnish folk-music (*The Village Musician*).

Eero Heinonen

Eero Heinonen was born in Turku, Finland in 1950. He studied at Music Institute of Turku, and won the national Finnish Maj Lind piano competition in 1966. Having finished his studies in Finland, he studied for three years with Dmitri Bashkirov in Moscow on a grant from the Soviet government. In the 1974 Tchaikovsky Competition he was a finalist and was granted a diploma. Heinonen, known as an excellent soloist and a pianist with deep understanding of chamber music and Lieder, has paid regular visits abroad. He is also active as a senior instructor of piano at the Sibelius Academy in Helsinki.

Toivo Kuula pyrki tuotannossaan määrätietoisesti kohti ranskalaista impressionismia, mutta hänen sävelkielensä leimaa-antavin piirre on kuitenkin tumma ja pateettinen melodiikka. Sen juuret ovat hänen intahimoisesti rakastamallaan kotiseudulla, Etelä-Pohjanmaalla: sen luonnossa, kansanluonteessa ja niitä ilmentävissä kansanlauluissa, joita hän monen muun sen ajan muusikon tavoin innokkaasti keräili. Impressionismi tuli esille ajoittain orkestroinnin kuulakkuudessa, mutta pianosäveltäjänä Kuula oli ennen kaikkea myöhäisromantikko. Hänen pianotuotantonsa on suppea (oheisten teosten lisäksi vain yhdeksän pikkukappaletta) eikä ole tullut samalla tavoin tunnetuksi kuin laajahko laulutuoanto (*Häämarssia* ja *Lampaan polskaa* lukuunottamatta).

Kolme Satukuva Toivo Kuula luonnosteli Berliinissä, jossa hän 29-vuotiaana vietti muutamia kuukausia saadakseen kuvan senhetkisestä eurooppalaisesta musiikkielämästä ja keskittyäkseen säveltämään.

Kuulan mielikuvitus oli jatkuvasti täynnä satuja; hän luki niitä, keksi niitä itse ja kertoi niitä usein varsinkin morsiamelleen, laulajatar Alma Silventoiselle. Satuja synnytti ennen kaikkea hänen voimakas yhteytensä suomalaiseen luontoon, hän tarkasteli sitä mystikon mielikuvituksella; keijut, hiidet ja menninkäiset olivat hänelle kuin elävää todellisuutta.

Satukuvat pohjautuvat tarinoihin, joista ensimmäinen esiintyy Aleksis Kiven *Seitsemässä veljeksessä* ja kaksi muuta ovat Kuulan omia. Ensimmäisen kuvan innoittajana on satu jäniksenpojasta, jonka emo neuvoen ja varoittaen lähettää maailmalle. "Niin asteli hän kodostansa ja murheellisena paistoi ilta."

Toisen sadun aiheena ovat Lapuan Simsiö-vuoren onkaloissa asustavat peikot. Ukonilma raivoo peikot juoksevat kuunvalossa metsiä. Rajuilman laannuttua koittaa ihana kesäinen yö, jossa "Simsiö yksin valvoo ja vartioi" ja "peikot tapaavat kulkea viritellen virvoja". Tämä kokosävelasteikolla impressionismista muistuttava teos on romantiikan ajan suomalaisen pianokirjallisuuden harvoja virtuoosikappaleita.

Kolmannen Satukuvan nimi oli alunperin "Balladi". Siinä yksinäinen metsätähti laulaa autiolla saarella ikävästä päästä sille saarelle, jossa kielo kukkii. Syksyllä tuuli ottaa metsätähden siemenen mukaansa ja kuljettaa sen vihaisten vihurien myötä saarelle, jossa se kevään tullen huomaa heräävänsä kielon vierellä. Tarinan onnellinen loppu muuttuu sävellyksessä traagiseksi. Sävellaji on as-molli, joka sisältää seitsemän alennusmerkkiä. Kuula kirjoittaa kirjeessään Alma Silventoiselle: "...ne ovat minun lempikukkiani, metsäntähdet, sillä niillä on seitsemän verhoa ja seitsemän terää ja seitsemän hedettä ja sinulle niitä seitsemän lähettäisin..."

Elegia syntyi rinnakkain suuren *A-duuri Pianotrion* (BIS-CD-56) kanssa ja oli alun perin tarkoitettu melodraaman musiikiksi. Sen synkälle ilmeelle antaa erityistä ankaruutta esiintyvä c-ostinato. Juhlava **Häämarssi** sävellettiin

Kuulan tulevan vaimon sisaren häihin, jotka vietettiin Pietarissa. Se on nykyään käytetyimpiä häämarsseja Suomessa Mendelssohnin ja Wagnerin rinnalla. Herkässä kappaleessa **Pikku Gavotti** 23-vuotias Kuula on yhdistänyt melankolisen melodian klassiseen musiikilliseen muotoon.

Oskar Merikanto, jonka toiminta musiikin alalla oli mitä monipuolisinta: hän toimi paitsi säveltäjänä myös pianistina (saaden etenkin laulajien kanssa esiintymällä legendaarisen maineen), urkurina, pedagogina, kuorojen johtajana, oopperakapellimestarina ja päivälehtien kriitikkona. Kolmea oopperaa lukuunottamatta hänen tuotantonsa käsittää lähes yksinomaan lyyrisiä miniatyyreja, jotka ovat Suomessa saavuttaneet ainutlaatuisen laajan kansansuosion. Hänen lauluromanssejaan on pidetty kansanlauluina, ja todellisena koko kansan säveltäjänä hänen musiikillaan oli suuri sosiaalinen merkitys: ennen viihdemusiikin ja äänentoistolaitteiden aikakautta hänen tuotantonsa tarjosi helppotajuista, kansanomaista ohjelmistoa ahkeralle kotimusiisoinnin harrastukselle ja toimi välittäjänä kansanmusiikin ja konserttimusiikin välillä.

Merikanto rakasti lapsia, ja kerrotaan, että hän usein konserttimatkoillaan yksityiskodeissa asuessaan improvisoi lasten suureksi riemuksi. **Lasten maailmasta** on suomalainen "Children's Corner", musiikkia lapsista ja musiikkia lapsille. Kappaleet ovat teknisesti helppoja ja musiikillisesti yksinkertaisia soveltuen lasten soitettaviksi, mutta niiden raikas melodinen keksintä, osuva karakterisointi ja aito tunne nostavat ne tavallisen lasten ohjelmiston yläpuolelle. Niiden maailma on värikäs: sarja sisältää hartaan koraalin (*Rukous*), rokokoo-pastissin (*Menuetto lastenkammarissa*), karakteristisia kuvia (*Juna kiittää ohitse* ja *Poikien sotamarssi*), venetsialaista "bel cantoa" (*Wenelaulu*), hellän berceusen (*Nuku Nukkisein*), jännittävän balladin (*Mummo kertoo*), oikullisen scherzon (*Leikin pyörteessä*), surumarssin (*Mustin hautajaiset*) (Merikannon koira) ja suomalaista kansanmusiikkia (*Kylän pelimanni*).

Eero Heinonen

Eero Heinonen on syntynyt Turussa 1950. Hän opiskeli Turun Musiikkiopistossa Tarmo Huovisen johdolla ja voitti kansallisen Maj Lind -kilpailun 1966. Päätettyään opintonsa Suomessa hän opiskeli Moskovan Konservatoriossa Dmitri Bashkirovin johdolla. V:n 1974 kansainvälisessä Tšaikovski-kilpailussa hän oli yksi finalisteista ja palkittiin diplomilla. Heinonen, joka tunnetaan paitsi solistina myös kamarimuusikkona ja Lied-pianistina, on Suomen lisäksi konserttoinut runsaasti ulkomailla. Hän toimii myös lehtorina Sibelius-Akatemiassa.

Toivo Kuula strebt in seinem Schaffen zielbewußt in Richtung des französischen Impressionismus, aber der typische Zug seiner Tonsprache ist eine dunkle, pathetische Melodik. Ihre Wurzeln sind im südlichen Teil der nordfinnischen Provinz Österbotten zu finden, in jener Heimat, die Kuula so sehr liebte, in ihrer Natur, in der Volksseele, die in den Volksliedern, die Kuula wie so viele Musiker damals eifrig sammelte, so gut beschrieben wird. Der Impressionismus kam manchmal in der feinfühligsten Instrumentation zum Vorschein, als Klavierkomponist war Kuula aber in erster Linie Spätromantiker. Sein Klavierschaffen war an Umfang klein (außer den Werken dieser Platte nur noch neun kleine Stücke) und wurde nie im gleichen Ausmaße bekannt, wie sein umfangreiches Liedschaffen (mit Ausnahme von *Brautmarsch* und *Schafpolnisch*).

Toivo Kuula entwarf die ***Drei Märchenbilder*** in Berlin, wo er als 29-jähriger einige Monate verbrachte, um sich ein Bild des damaligen europäischen Musiklebens zu machen und um sich aufs Komponieren konzentrieren zu können. Märchen beschäftigten dauernd seine Phantasie, er las und schrieb sie selbst und erzählte besonders seiner Braut, der Sängerin Alma Silventoinen, häufig Märchen. Sie entstanden oft durch sein starkes Empfinden für die finnische Natur, die er mit der Phantasie eines Mystikers studierte: die Elfen, die Trolle und die Heinzelmännchen waren für ihn eine lebendige Wirklichkeit. Die *Märchenbilder* basieren auf drei Erzählungen, von denen die erste in Aleksis

Kivis *Sieben Brüder* zu finden ist, während die übrigen von Kuula selbst stammen. Das erste Bild wurde vom Märchen vom Häslein inspiriert, das, mit den Ratschlägen und Warnungen der Mutter in den Ohren, in die weite Welt geschickt wird. „So verließ es sein Heim, traurig war der Abend.“

Das Motiv des zweiten Märchens sind die Trolle, die in den Höhlen des Simsiö-Berges in Lappo wohnen. Das Gewitter tobt, die Trolle laufen im Mondschein den Wäldern entlang. Nach dem Sturme beginnt die wundervolle Sommernacht, in der „Simsiö allein wacht und hütet“, während die Trolle „die Irrlichter anzünden“. Dieses durch Ganztonschritte gefärbte, impressionistische Werk gehört zu den wenigen virtuosen Klavierwerken der finnischen Literatur im Zeitalter der Romantik.

Das dritte Märchenbild hieß ursprünglich *Ballade*. Hier singt ein einsamer Waldstern auf einer unbewohnten Insel von seiner Liebe zu einer anderen Insel, wo das Maiglöckchen blüht. Im Herbst bringt der Wind einen Samen des Waldsternes und lassen ihn mit lebhaften Winden zur Insel fliegen, wo er bei Ankunft des Frühlings neben dem Maiglöckchen aufwacht. Das fröhliche Ende der Erzählung wird in der Komposition tragisch. Die Tonart ist as-moll, mit sieben b-Zeichen. In einem Brief an Alma Silventoinen schreibt Kuula: „...die Waldsterne sind meine Lieblingsblumen, weil sie sieben Schleier, sieben Kronblätter und sieben Ständer haben, und sieben von ihnen wollte ich Dir senden...“

Die *Elegie* wurde gleichzeitig mit dem großen *Klaviertrio A-Dur* (BIS-CD-56) geschrieben, ursprünglich als Musik eines Melodrams gedacht. Die düstere Stimmung wird durch das c-Ostinato des Basses verstärkt. Der feierliche *Brautmarsch* wurde für die Schwester der künftigen Frau Kuulas komponiert, und für deren Hochzeit in St. Petersburg. Es ist dies einer der heute häufigsten Brautmärsche in Finnland (neben Mendelssohn und Wagner). Im stimmungsvollen Werk *Kleine Gavotte* vereinte der 23-jährige Kuula eine melancholische Melodie mit der klassischen musikalischen Form.

Oskar Merikanto war ein vielseitiger Musiker: er wirkte als Komponist, Pianist (als Liedbegleiter besonders berühmt), Organist, Pädagoge, Chorleiter, Opernkapellmeister und Musikkritiker der Tagespresse. Bis auf drei Opern umfaßt sein Schaffen fast nur lyrische Miniaturen, die in Finnland außerordentlich beliebt wurden. Seine Lieder zählen als Volkslieder, und da er ein Komponist des Volkes war, hatte seine Musik eine große soziale Bedeutung: vor dem Zeitalter der Unterhaltungsmusik und der Schallwiedergabeanlagen bot sein Schaffen jenen ein verständliches, volkstümliches Repertoire, die zu Hause musizierten und als Zwischenglieder der Volksmusik und der Konzertmusik wirkten.

Merikanto liebte die Kinder, und es wird erzählt, daß er, als er während seiner Reisen privat wohnte, zur großen Freude der Kinder improvisierte. **Lasten maailmasta** (Aus der Kinderwelt) ist das finnische „Children's Corner“, Musik von Kindern für Kinder. Die Werke sind technisch leicht, musikalisch einfach, und sie können von Kindern gespielt werden, aber ihre frische Melodik, ihre gute Charakterisierung und ihr echtes Gefühl erhöhen den Wert stark. Die Welt ist farbenfroh: ein frommer Choral (*Gebet*), eine Rokokopastische (*Menuett im Kinderspielzimmer*), charakteristische Bilder (*Der Zug eilt vorbei* und der *Kriegsmarsch der Buben*), ein venetianischer bel canto (*Barcarole*), ein sanftes Berceuse (*Schlaf, schlaf, mein Püppchen*), eine spannende Ballade (*Oma erzählt*), ein launenhaftes Scherzo (*Im Wirbel des Spiels*), ein Trauermarsch (*Mustis Begräbnis*: Musti war Merikantos Hund) und finnische Volksmusik (*Der Spielmann im Dorf*).

Eero Heinonen

Eero Heinonen wurde 1950 zu Turku, Finnland, geboren. Er studierte am dortigen Musikinstitut und gewann 1966 den nationalen finnischen Klavierwettbewerb. Nach Beendigung seiner Ausbildung in Finnland studierte er drei Jahre lang mit einem Stipendium der Sowjetregierung bei Dmitrij Baschkirow in Moskau. Beim 1974er Tschajkowskij-Wettbewerb erreichte er das Finale und wurde durch ein Diplom ausgezeichnet. Heinonen ist als

ausgezeichneter Solist und als Pianist mit tiefem Empfinden für Kammermusik und Lied bekannt. Er konzertierte regelmäßig im Ausland und ist als Klavierprofessor an der Sibelius-Akademie zu Helsinki tätig.

Toivo Kuula tend consciemment dans sa production vers l'impressionnisme français, mais le plus typique dans ses tonalités est une mélodie sombre et pathétique. Ces racines plongent dans le sud de l'Ostrobothnie, dans le petit pays natal qu'il aimait tant: dans cette nature, dans le caractère national qui est si bien décrit dans les chansons populaires qu'il réunit avec tant d'ardeur comme beaucoup d'autres musiciens à la même époque. L'impressionnisme se montrait parfois dans l'orchestration légère, mais en tant que compositeur pour piano, Kuula était avant tout un romantique tardif. Sa production pour piano était restreinte (outre les œuvres du disque, neuf petits morceaux) et n'a pas été connue de la même façon que l'abondante production de chansons (à l'exception de la *Marche de la mariée* et la *Polka du mouton*).

Toivo Kuula commença *Trois Images de Contes* à Berlin, où il passa à l'âge de 29 ans quelques mois pour se faire une idée de la vie musicale régnant alors en Europe et pour pouvoir alors se concentrer sur la composition. La fantaisie de Kuula est alimentée tout le temps par des contes — il lisait et écrivait lui-même des contes et en racontait souvent, spécialement à sa fiancée, la chanteuse Alma Silventoinen. Les contes naissaient souvent de son sentiment très fort pour la nature finlandaise, qu'il étudiait avec la fantaisie d'un mystique; les elfes, les trolls et les lutins étaient pour lui une réalité vivante. Les *Images de contes* sont basées sur trois récits, le premier se trouve dans *Les Sept Frères* d'Aleksis Kivi et les deux autres sont ceux de Kuula lui-même. La première image a été inspirée par le conte du levraut qui, sur le conseil et avec les avertissements de sa mère, est envoyé dans le monde. "Il quitta ainsi son foyer et le soir fut triste."

Le motif du second conte sont les trolls qui vivent dans les grottes de la montagne Simsiö, à Lappo. L'orage fait rage, les trolls courent à travers les bois au clair de la lune. Lorsque la tempête a cessé commence la merveilleuse nuit

d'été dans laquelle "Simsiö seul veille et fait la garde", et "les trolles courent tout autour et allument des flambeaux". Cette œuvre impressionniste colorée de tons entiers appartient aux quelques œuvres virtuoses de la musique pour piano finlandaise sous la période romantique.

Le troisième tableau de conte s'intitulait à l'origine "Ballade". Dans celui-ci chante une étoile des bois solitaire sur son île déserte, et elle soupire après une autre île où le muguet fleurit. En automne le vent emporte une graine de l'étoile des bois et la fait, grâce à des vents déchainés, s'envoler jusqu'à l'île, où dès l'arrivée du printemps elle se réveille à côté du muguet. L'heureuse fin du récit devient tragique dans la composition. Le ton est en la bémol mineur, qui comprend sept bémols —Kuula écrit dans sa lettre à Alma Silventoinen: "...les étoiles des bois (*trientalis europaea*) sont mes fleurs bien-aimées, car elles ont sept voiles et sept pétales et sept étamines, et je devrais t'envoyer sept d'entre elles..."

L'Élégie vit le jour parallèlement avec le grand *Trio pour Piano en la majeur* (BIS-CD-56) et était à l'origine destinée comme musique pour un mélodrame. Ce ton sinistre est rehaussé surtout par le do ostinato à la base. La solennelle **Marche de la mariée** fut composée pour la sœur de sa future femme et à l'occasion du mariage de celle-ci, qui fut célébré à St- Pétersbourg. Elle est de nos jours une des marches nuptiales les plus jouées en Finlande avec celles de Mendelssohn et de Wagner. Dans la **Petite Gavotte**, œuvre pleine d'ambiance, Kuula, qui n'avait alors que vingt-trois ans, a placé une mélodie mélancolique dans un cadre formel classique.

Oskar Merikanto était un homme aux talents musicaux très divers; il travailla comme compositeur, pianiste (et devint légendaire surtout comme accompagnateur de chanteurs), organiste, pédagogue, chef de chœur, chef d'orchestre de l'opéra et critique musical dans la presse quotidienne. Outre trois opéras, sa production comprend presque seulement des miniatures lyriques qui sont devenues très populaires en Finlande. Ses romances vocales sont considérées comme des chants nationaux et sa musique a eu une grande

signification sociale, puisqu'il est le compositeur de tout le peuple; avant l'époque de la musique d'agrément et des gramophones, sa production offrait un répertoire facile à comprendre et à la portée de tous ceux qui pratiquaient la musique chez eux et qui agissaient comme intermédiaires entre la musique folklorique et la musique de concert.

Merikanto aimait les enfants, et l'on dit que souvent, quand il vivait dans des maisons privées durant ses voyages, il improvisait pour la grande joie des enfants. **Lasten maailmasta** correspond au "Children's Corner", musique sur les enfants et pour eux. L'œuvre est légère techniquement et simple musicalement et convient bien pour être jouée par des enfants, mais leur innovation mélodique fraîche, la caractérisation exacte et leur sentiment pur élèvent leur valeur au-delà du commun. Leur monde est riche en couleurs: il comprend un cantique pieux (*Prière*), un pastiche rococo (*Menuet dans la chambre d'enfant*), des tableaux caractéristiques (*Le Train passe à toute vitesse* et *La Marche guerrière des petits garçons*), un "bel canto" vénitien (*Barcarole*), une tendre berceuse (*Dors, dors ma poupée!*), une ballade captivante (*Grand-mère raconte*), un scherzo plein de fantaisie (*Dans le tourbillon du jeu*), une marche funèbre (*L'Enterrement de Musti*) et de la musique populaire finlandaise (*Le Musicien du village*).

Eero Heinonen

Eero Heinonen est né à Turku, en Finlande, en 1950. Il étudia à l'Institut de Musique de Turku et remporta le concours national finlandais de piano en 1966. Ayant terminé ses études de piano en Finlande, il étudia trois ans à Moscou avec Dmitri Bashkirov, grâce à une bourse du gouvernement soviétique. En 1974 il fut finaliste du Concours Tchaïkovsky et reçut un diplôme. Heinonen, connu comme étant un excellent soliste et un pianiste ayant une compréhension profonde de la musique de chambre et du Lied, a exécuté des visites régulières à l'étranger. Il est maintenant professeur de piano à l'Académie Sibelius de Helsinki.

INSTRUMENTARIUM

Grand Piano: Bösendorfer 275

Piano technician: Greger Hallin

Recording data: 1982-01-25/26 at Studio BIS, Djursholm, Sweden

Recording engineer: Robert von Bahr

4 Neumann U89 microphones; SAM82 mixer; Studer A-80 tape recorder;

Agfa PEM468 tape (no Dolby)

Producer: Robert von Bahr

Tape editing: Robert von Bahr

CD transfer: Siegbert Ernst

Cover text: Eero Heinonen

English translation: John Skinner

German translation: Per Skans

French translation: Corinne Alhanko

Front cover painting: Pekka Halonen, *Calm Water in the Kotakoski River* (1929)

Eero Heinonen photograph: Kuvatapio, Helsinki, Finland

Typesetting, lay-out: Kyllikki & Andrew Barnett, Compact Design Ltd.,

Harrogate, England

Colour origination: Studio 90 Ltd., Leeds, England

BIS recordings can be ordered from our distributors worldwide.

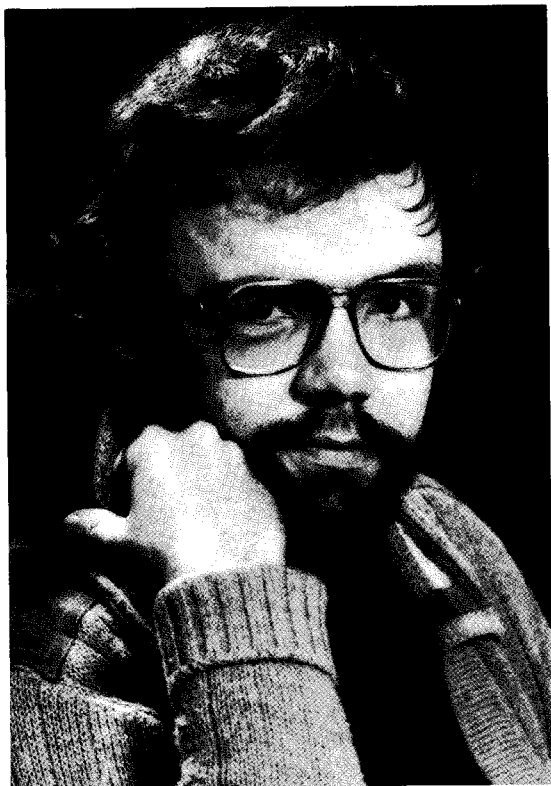
If we have no representation in your country, please contact:

BIS Records AB, Stationsvägen 20, SE-184 50 Åkersberga, Sweden

Tel.: +46 8 544 102 30 Fax: +46 8 544 102 40

info@bis.se www.bis.se

© 1982 & © 1993, Grammofon AB BIS, Djursholm.

Eero Heinonen